

Foto: Ton Toemen

‘Wij wilden niet afhaken omdat Ton wilsonbekwaam was geworden.’

Euthanasie bij wilsonbekwaamheid komt weinig voor. In 2023 konden artsen en verpleegkundigen van Expertisecentrum Euthanasie het euthanasieverzoek van vier wilsonbekwame hulpvragers inwilligen.

Arts Expertisecentrum Euthanasie:

‘Ik had geluk dat ik met Peter werkte.’

Voormalig chirurg Willem Rinsema en verpleegkundige Peter van der Lende besluiten gezamenlijk het euthanasieverzoek van een wilsonbekwame patiënt in te willigen. Een bijzondere stap. “Ik ben gewend om keuzes te maken. En toen ons dossier compleet was, vonden we dat we in staat waren tot uitvoering”, vertelt Rinsema nuchter.

De voormalig Zeeuwse chirurg is een praktische en daadkrachtige man. “Ik deed álles. Vaatchirurgie. Ingewikkelde buikoperaties. Borstkanker. Tegenwoordig word je opgeleid tot specialist en doe je maar één dingetje.” Rinsema (rechts op de foto) ging op zijn 65ste op eigen verzoek met pensioen en meldde zich drie jaar geleden bij Expertisecentrum Euthanasie. “Ik wilde mijzelf de kans bieden om andere dingen te doen. Het expertisecentrum had nog geen artsen in Zeeland. Na een interne opleiding ben ik begonnen.”

Mooi werk

Verpleegkundige Peter van der Lende werkte tot 2017 in een verpleeghuis op een afdeling voor jonge mensen met dementie. Een afdeling die hij zelf mede had opgezet. “Door een patiënt die euthanasie wilde, kwam ik in contact met het expertisecentrum. Ik vond dat die mensen heel mooi werk deden. Zo mooi, dat ik er drie maanden later zelf ook werkte.” Van der Lende en Rinsema ontmoetten elkaar op een intervisiebijeenkomst. “Willem had een euthanasieverzoek van een patiënt met de ziekte van Korsakov, maar hij wilde liever geen psychiatrische casussen doen omdat hij daar geen ervaring mee had. Toen heb ik aangeboden: ik wil wel met jou mee. Sindsdien werken we vaker samen.”

Euthanasieverklaring

In november 2021 bezochten Rinsema en Van der Lende de 69-jarige Ton voor het eerst. Kort daarvoor was duidelijk geworden dat hij frontotemporale dementie had. “Ton had een uitgebreide, duidelijke én actuele euthanasieverklaring”, vertelt Rinsema. “En hij wist ook wat hem te wachten stond, want zijn vrouw was jarenlang leidinggevende in een verpleeghuis, en daar kwam hij regelmatig op bezoek,” vult Van der Lende aan: “Ton kon nog praten en vertellen waarom hij euthanasie wilde. En uitleggen hoe hij dat voor zich zag. Hij was nog volledig wilsbekwaam.” Rinsema: “Wij zijn met grote regelmaat gesprekken gaan voeren met Ton. Want een euthanasieverzoek bij dementie is veel complexer dan bij een andere ziekte.” Nadenkend: “Ik had geluk dat ik met Peter werkte. Hij is een enorm ervaren verpleegkundige en heel

deskundig.” Van der Lende is net zo lovend over Rinsema. “Willem is heel grondig en punctueel. Hij verdiepte zich in frontotemporale dementie en hoe de ziekte kan verlopen. En na afloop van elk gesprek met Ton – we zijn in anderhalf jaar tijd tien keer bij hem op huisbezoek geweest – toetsten we bij elkaar hoe we erin stonden. Zagen we beiden dat de volgende stap eraan kwam? En zagen we die zitten?”

5 voor 12

Rinsema: “In de loop van het jaar ging er steeds meer mis. Ton werd ook onrustiger. We zagen hem veranderen en dingen doen waarvan we dankzij zijn uitgebreide euthanasieverklaring wisten dat hij dat nooit had gewild.” Rinsema en Van der Lende overleggen wat ze moeten doen.

‘We zaten allemaal op één lijn.’

“Toen het écht 5 voor 12 werd, gaf Ton aan dat hij nog géén euthanasie wilde. Volgens hem was het allemaal nog niet zo ver. Dat was tijdens ons zesde huisbezoek.” Na dat bezoek heeft Rinsema zich verdiept in de jurisprudentie over euthanasie bij wilsonbekwame mensen. “En ik heb aanvullende informatie gevraagd aan de behandelend geriater en de behandelend specialist ouderengeneeskunde. Peter en ik hebben alle mogelijkheden en onmogelijkheden op een rijtje gezet en uitgebreid besproken met Tons vrouw en dochters. Peter en ik hadden al eerder besloten om niet af te haken. Dat is heel natuurlijk gegaan omdat we Ton al zo lang kenden.”

Proces

“Het was een proces waar we samen ingroeiden”, vult Van der Lende aan. “We leerden elkaar, de patiënt en de familie kennen. Na het derde gesprek hebben Willem en ik het er al over gehad wat we zouden doen als Ton wilsonbekwaam zou worden, zodat we er allebei goed over na konden denken.” Van der Lende vertelt dat hij tegenwoordig onmiddellijk aan een arts vraagt hoe deze over euthanasie bij wilsonbekwaamheid denkt. “Want als iemand dat niet wil, dan [Lees verder op pagina 2](#) →

In dit nummer

Geen spatje twijfel
Huisarts blij met hulp
consulent euthanasie

Save the date!
Zes vriendenbijeenkomsten
in 2024

Even mailen met ...
Documentairemaker
Elena Lindemans

Kantelpunt
Euthanasie bij dementie: samen
zoeken naar het beste moment

vervolg interview → ga je zo'n casus anders benaderen. Kijken of je door middel van een raadgevend multidisciplinair overleg bij het expertisecentrum een andere arts moet zoeken, bijvoorbeeld." Rinsema en Van der Lende stemden gedurende het traject hun mogelijke handelwijze af met hun collega's bij Expertisecentrum Euthanasie. Tijdens een multidisciplinair overleg wordt geconcludeerd dat de rapportage van de specialist ouderengeneeskunde niet onafhankelijk genoeg is; deze specialist werkt namelijk sinds kort ook voor het expertisecentrum. Ook wordt er gevraagd hoe de kinderen van Ton in zijn euthanasieverzoek staan en hoe zij kijken naar het lijden van hun vader. Rinsema zoekt een onafhankelijk specialist ouderengeneeskunde en beschrijft uitvoerig in het dossier hoe de kinderen van Ton erin staan. Vanwege de complexiteit van de casus is er ook nog een reflectieoverleg – een standaardprocedure bij Expertisecentrum Euthanasie bij een verzoek van een wilsonbekwame patiënt. Bij zo'n overleg zijn twee medische managers aanwezig, een jurist en een ethicus.

'Het werk van een ambulante team is puzzelen.'

Ondraaglijk lijden

"Euthanasie bij een wilsonbekwame patiënt kan alleen als er sprake is van zichtbaar ondraaglijk lijden, en als er een heel uitvoerige én actuele euthanasieverklaring is. Dat was bij Ton het geval", vertelt Rinsema. Dankzij de ervaring en deskundigheid van verpleegkundige Van der Lende kon ook Rinsema goed zien dat er sprake was van ondraaglijk lijden. "Ton werd steeds onrustiger. Raakte seksueel ontremd. Gedesoriënteerd. Ging 's nachts spoken. Werd agressief. Die toenemende agitatie was niet meer in de hand te houden met medicijnen. Een crisisopname in een verpleeghuis was nog de enige oplossing. We wisten dat hij dat absoluut niet wilde. Gezamenlijk hebben we besloten dat het

niveau van ondraaglijk lijden was bereikt. We vonden dat we konden inschatten dat Ton niet meer verder wilde. Wij hebben onze inschatting bij zijn vrouw en kinderen getoetst, en we zaten allemaal op één lijn."

Inkleuren

Van der Lende: "We moesten het goed op papier zetten voor de Regionale Toetsingscommissie Euthanasie (RTE). Daarom beschreven we nauwkeurig hoe Ton erbij zat. Hoe hij reageerde op dingen. Hoe hij veranderde." Rinsema merkt op dat het werk van een ambulante team "puzzelen" is. "Je hebt allemaal puzzelstukjes en die leg je zo neer dat het plaatje duidelijk wordt. En dan ga je dat inkleuren zodat de SCEN-arts het ook ziet en begrijpt. (SCEN staat voor Steun en Consultatie bij Euthanasie in Nederland – red.) Een spannende volgende stap. De SCEN-arts had geen ervaring met wilsonbekwame patiënten, maar is er diep ingedoken en kon goed invoelen hoe de situatie voor Ton was. Hij begreep ons ingekleurde plaatje."

Vertrouwen

Ook de RTE had begrip voor de keuze die Rinsema en Van der Lende maakten. De RTE concludeerde dat Rinsema 'heeft gehandeld overeenkomstig de zorgvuldigheidseisen'. "We hadden een prachtig gedocumenteerde casus", vertelt Rinsema. "Toch vond ik het spannend hoe de RTE zou oordelen. Maar wakker lag ik er niet van. Dat gebeurde eerder al: toen ik het dossier maakte en door de complexiteit van deze casus gedwongen werd om alles goed en zorgvuldig te formuleren." Van der Lende was niet zenuwachtig. "Dankzij de feedbackmomenten binnen het expertisecentrum voelde ik steun en vertrouwen."

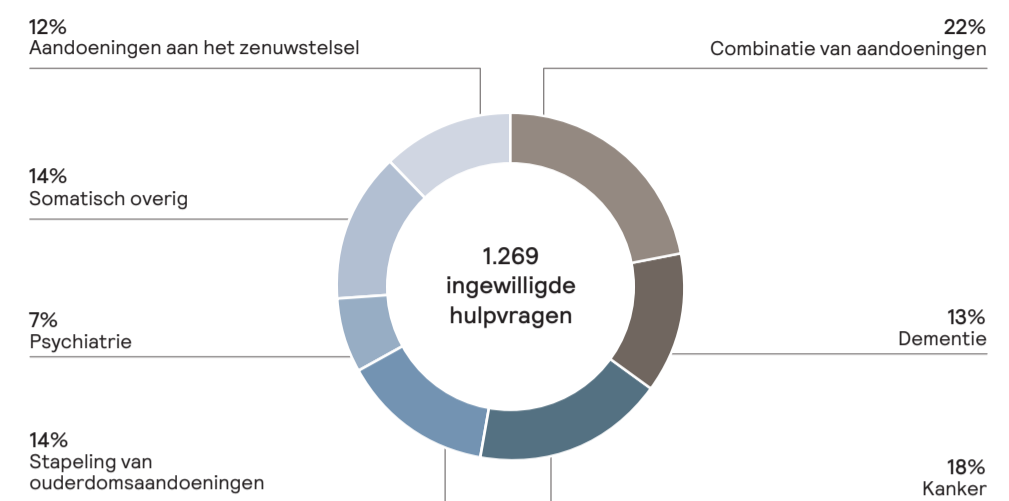
Koffie

Ton overleed in het voorjaar van 2022. Van der Lende heeft laatst koffie gedronken bij de weduwe van Ton. "Ik was in de buurt. Normaal doe ik de evaluatie telefonisch. Maar Willem en ik zijn zo vaak bij deze familie geweest, dan word je bijna een soort van huisvriend. Dus ik wilde die evaluatie liever persoonlijk doen. Dat was fijn."

2023: 1.269 ingewilligde hulpvragen

Diagnose bij ingewilligde hulpvragen door Expertisecentrum Euthanasie

Bron: 2023 in beeld, Expertisecentrum Euthanasie

Standpunt Expertisecentrum Euthanasie: euthanasie bij wilsonbekwaamheid

Samen het beste moment zoeken

Dementie is een progressieve ziekte. Het kantelpunt tussen het moment waarop de patiënt nog kan zeggen wat hij wil en waarop dat niet meer lukt, is moeilijk te voorspellen. Patiënt en arts moeten samen op zoek naar het beste moment om het euthanasieverzoek in te willigen: niet te vroeg en zeker niet te laat. Een patiënt kan door een persoonlijkheidsverandering

aangeven geen euthanasie te willen. Bij een (nog) wilsonbekwame patiënt is het dan niet meer mogelijk euthanasie te verlenen, ook al is het eerder in de wilsverklaring vastgelegd. Ook kan het in een stadium van gevorderde dementie lastig zijn om aan te tonen dat een patiënt ondraaglijk lijdt, wat één van de wettelijke eisen is waaraan de arts moet voldoen.

Vraag & Antwoord

Ik heb een wilsverklaring, dan is toch alles geregeld?

Een wilsverklaring kan in de plaats komen van een mondeling euthanasieverzoek. Hoe persoonlijker en gedetailleerder u uw wensen en gedachten beschrijft, hoe groter de kans dat de wilsverklaring van waarde kan zijn bij een euthanasietraject. Deel het document met zoveel mogelijk betrokkenen. Met uw partner, kinderen, de huisarts. Ook is het goed om uw wilsverklaring geregeld, bijvoorbeeld elk jaar, te voorzien van een nieuwe datum en handtekening. De wilsverklaring is echter

geen vrijbrief voor euthanasie. De arts moet niet alleen overtuigd zijn van de vrijwilligheid en weloverwogenheid van het verzoek, maar moet ook voldoen aan de overige wettelijke zorgvuldigheidseisen.

→ Lees via de QR code meer over wettelijke zorgvuldigheidseisen op de website van Expertisecentrum Euthanasie

Hoe vaak worden verzoeken ingewilligd?

Uit de cijfers van Expertisecentrum Euthanasie blijkt dat ongeveer 30 procent van alle verzoeken wordt ingewilligd. Dit percentage is sinds de oprichting van het expertisecentrum in 2012 nagenoeg gelijk gebleven. In 2023 ontving het expertisecentrum 579 hulpvragen op basis van dementie en werd 163 keer euthanasie

verleend. Hulpvragen en ingewilligde verzoeken bij dementie lopen vaak over jaargrenzen. Of een verzoek kan worden ingewilligd is van tevoren heel moeilijk in te schatten. Dat geldt voor alle euthanasiewensen, van mensen met kanker tot mensen met dementie of psychische aandoeningen.

Heeft u ook een vraag voor Expertisecentrum Euthanasie?

Mail vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl. U krijgt altijd persoonlijk antwoord en mogelijk staat uw vraag de volgende keer in deze rubriek.

Column

Leef mee met Willeke Stadtman, arts bij Expertisecentrum Euthanasie.

Klant

Op de dag van de uitvoering kom ik haar tegen voor de seniorenflat. Het lijkt me een vreemd idee, zo'n laatste rondje achter de rollator, samen met haar zoon. Ze kijkt me aan, ergens rinkelt een belletje, maar ze kan me toch niet plaatsen.

Bij ons eerste bezoek reddert ze nog wat in de keuken. Maar tot thee zetten komt het niet, ze mist het overzicht. Als ze eenmaal zit in haar vaste stoel steekt ze meteen van wal. Ze is een vrouw van woorden, van praten, contact maken en genieten van wat anderen vertellen. Ze vertelt over haar opa, die dement geworden was. "Hij zat met een pop op schoot. Ik was nog jong, maar ik dacht meteen, zo wil ik nooit worden."

'Ik word zo nerveus van die chaos in mijn hoofd.'

"Weet u, mijn hoofd doet het niet meer, dus nu heb ik het ook. Ik herken mezelf niet. Het is zo onrustig in mijn hoofd, ik word zo nerveus van die chaos in mijn

hoofd. Ik ben helemaal niet tevreden over mezelf." Ze maakt een ontredderds indruk, ze wordt wanhopig van het besef dat ze haar gedachten niet kan ordenen. "Ik wil zo graag nog even door, genieten van mijn kinderen en kleinkinderen. Maar ik weet dat het niet meer kan. Ik durf niet eens meer naar het restaurant beneden, bang dat mensen tegen me gaan praten en dat ik dan vergeet wat ze gezegd hebben."

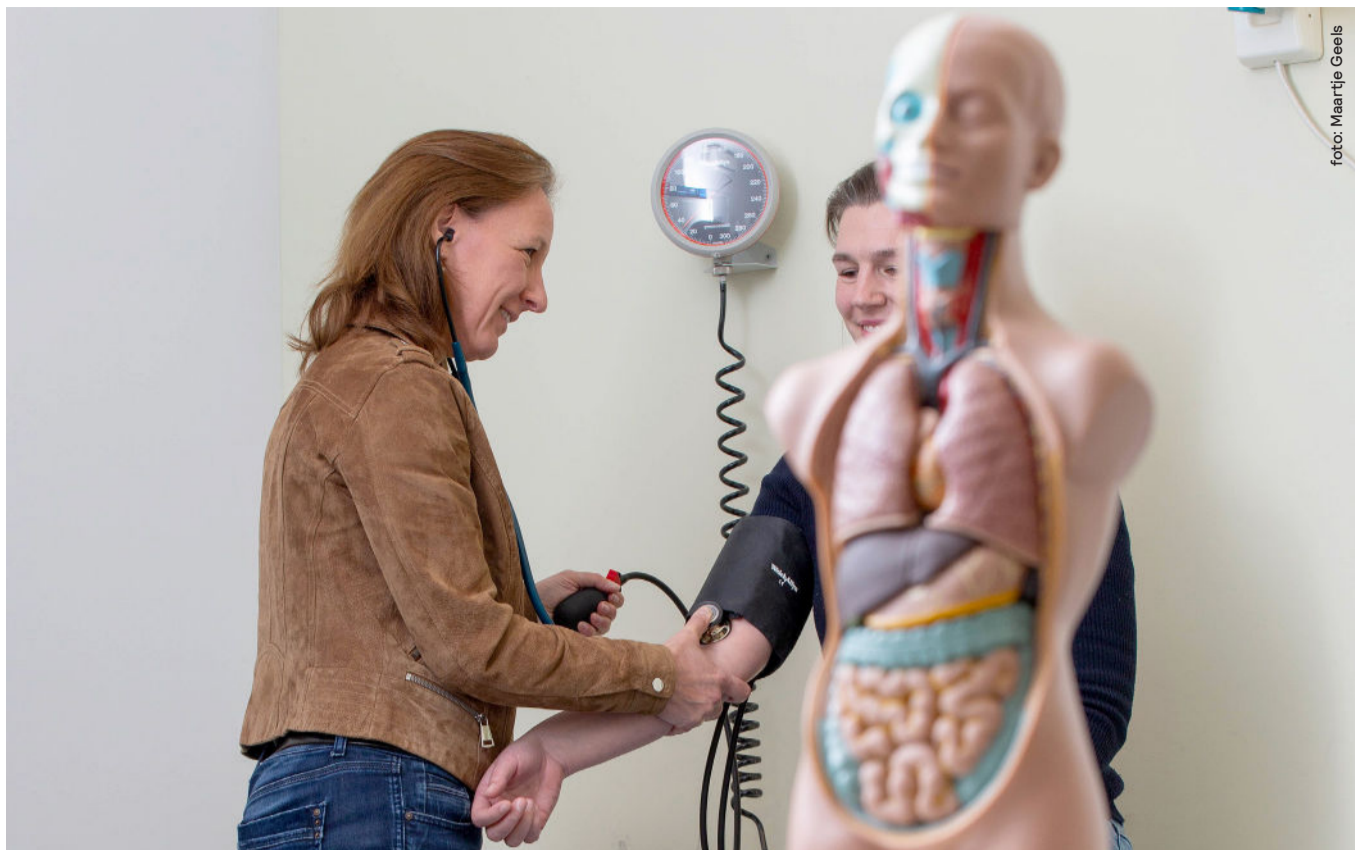
Daar zit ze, handenwringend, ze vindt het zo moeilijk om te besluiten dat ze wil sterven. Haar ogen zoeken steun bij de bemoedigende blik in de ogen van haar zoon. "Ik kan niet meer doen wat ik wil. Wat heeft het leven zo nog voor waarde? Als ik nee zeg, heb ik morgen spijt. Ik doe de kogel maar door de kerk." Als verpleegkundige Gert-Jan en ik de kamer binnenkomen, herkent ze me. Ze is opgelucht en blij. Zeker van haar besluit. Verguld ook dat de kinderen en kleinkinderen er allemaal bij zullen zijn. Dan draait ze haar hoofd naar ons toe, ze lacht, ze oogt een beetje ondeugend: "Als mijn hoofd nog goed zou zijn, dan was ik nooit klant geworden bij jullie."

Elena Lindemans

Vanaf maandagavond 6 mei op NPO2:
Een goede dood, een documentaireserie
van Elena Lindemans. Wij vroegen haar:
waarom wilde je deze serie maken?

“Ruim twee jaar heb ik gefilmd voor *Een goede dood* en pas tijdens de montage drong het goed tot mij door dat ik in die tijd zes mensen van dichtbij dood heb zien gaan. Mensen die net als mijn moeder psychisch al lange tijd leden en daarom uit het leven wilden stappen. Van de zes hoofdpersonen kregen Pythia en Marte euthanasie van een psychiater van Expertisecentrum Euthanasie, Jan en Wil besloten er zelf een einde aan te maken, Yvonne kreeg euthanasie van haar eigen psychiater (die dit voor het eerst deed en werd begeleid door een consultant van het expertisecentrum) en Marij stierf in een verpleeghuis aan de gevolgen van dementie ondanks haar jarenlange inspanningen en toezegging van haar huisarts om haar ‘een goede dood’ te bezorgen.

Ruim twintig jaar na mijn moeders wanhoopsdaad (waar ik in 2014 de documentaire *Moeders springen niet van flats over* maakte) en na invoering van de euthanasiewet in 2002, onderzoek ik de praktijk voor mensen die nu geestelijk lijden en een doodswens hebben. Worden zij gehoord? Of staan zij er nog vaak alleen voor? En welke dilemma’s ervaren psychiaters en huisartsen?”

Ingeborg Rozenboom: “Met een patiënt deel je lief en leed. Waarom zou ik er dan niet voor iemand zijn als die mijn hulp vraagt bij euthanasie?”

Huisarts blij met hulp consultant euthanasie

‘Ik heb geen spatje twijfel over deze casus.’

Huisarts Ingeborg Rozenboom had in haar 20-jarige carrière nog nooit met euthanasie te maken gehad. Toch gaf zij gehoor aan het euthanasieverzoek van een patiënt met dementie. “Dankzij de consultant van Expertisecentrum Euthanasie durfde ik het aan.”

Rozenboom werkte lange tijd in een praktijk in een Haagse wijk met veel allochtone patiënten. “Daar kwam euthanasie niet op mijn pad. Ook al had ik mij altijd voorgenomen om een verzoek niet uit de weg te gaan. Met een patiënt deel je lief en leed. Waarom zou ik er dan niet voor iemand zijn als die mijn hulp vraagt bij euthanasie?” Dus toen op haar huidige werkplek een bijna 80-jarige patiënt met dementie een euthanasieverzoek bij haar neerlegde, zei Rozenboom geen nee. “Al werd mij snel duidelijk dat ik hulp nodig had om te weten wat ik wel en wat ik niet kan doen.”

Huisbezoek

De Waddinxveense huisarts belde met Expertisecentrum Euthanasie en werd gekoppeld aan consultant en verpleegkundige Noor van den Bergh. “Ik wilde graag dat ze met mij meeding op huisbezoek. Dat deed ze ook en dat

was heel fijn. Ze maakte mij duidelijk hoe belangrijk het is om aan de familie uit te kunnen leggen wanneer euthanasie bij dementie wél mogelijk is en wanneer niet, zodat de verwachtingen realistisch zouden zijn.”

‘De SCEN-arts was vol bewondering.’

Dankzij Van den Bergh kreeg Rozenboom het gevoel er niet alleen voor te staan. “Hierdoor heb ik geen spatje twijfel over deze casus. Ik heb het juiste gedaan.”

Specialist

De consultant ging nóg een keer mee op huisbezoek en adviseerde Rozenboom toen de hulp van een specialist ouderengeneeskunde in te roepen. “Zodat het verzoek van mevrouw niet alleen door haar uitvoerige en

recente wilsverklaring, maar ook door het verslag van de specialist ouderengeneeskunde goed gedocumenteerd was.” Trots: “De SCEN-arts was in zijn verslag vol bewondering hoe goed alles op orde was. Dat was heel fijn en zijn woorden stelden mij gerust.”

Expertise

Op verzoek van Rozenboom was Van den Bergh ook bij de euthanasie aanwezig. “Ik wilde dat niet alleen doen omdat ik het nog nooit had gedaan. En stel dat de patiënt opeens toch nee zou zeggen, dan was er ook extra steun voor de familie.” Rozenboom is blij met de hulp van de consultant. “Bij mijn eigen collega’s was dergelijke expertise er niet. Als ik Noor niet had gehad, had ik deze casus overgedragen aan Expertisecentrum Euthanasie. Dankzij haar hulp denk ik dat ik het voortaan zelfstandig kan.”

Opgevangen

‘De arts van het expertisecentrum heeft mijn vader gered.’

Froukje de Vries-Zuidema over het euthanasietraject van haar vader. (Vriendenbijeenkomst Assen)

‘Het gaat er niet om of ik dezelfde keuze zou maken, maar of ik kan begrijpen dat de situatie ondraaglijk is.’

Pieter Stigter, arts Expertisecentrum Euthanasie (NRC)

‘Beide partners moeten ondraaglijk en uitzichtloos lijden.’

Constance de Vries, arts Expertisecentrum Euthanasie, naar aanleiding van de duo-euthanasie van het echtpaar Van Agt. (De Volkskrant)

‘Wij gaan door waar anderen stoppen.’

Sonja Kersten, bestuurder Expertisecentrum Euthanasie (2023 in beeld)

‘Euthanasie bij psychisch lijden vraagt niet om een flitsend artikel of een kekke oneliner.’

Merel Hagedoorn, LinkedIn

Consulenten begeleiden afgelopen jaar 517 artsen

In 2023 hebben consulenten euthanasie van het expertisecentrum 517 artsen begeleid, zodat zij hun patiënten zelf konden helpen. Het advies- en begeleidingswerk van het expertisecentrum wordt niet vergoed door zorgverzekeraars en is alleen mogelijk door bijdragen van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie; dankzij u.

Heeft uw arts geen ervaring met euthanasie of onvoldoende kennis om uw verzoek in behandeling te kunnen nemen? Wijs hem of haar dan op de consultant euthanasie.

Heeft u vragen over het werk van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie? Wilt u ideeën delen? Meer weten over doneren en nalaten aan de stichting? Coördinator Madeleine van Kampen staat u graag te woord. Bel 070 891 26 21 of stuur een e-mail naar vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl.

'P.S. De lekkernijen bij de koffie waren heerlijk!'

In 2024 organiseren we meer bijeenkomsten over euthanasie bij dementie en ouderdomsaandoeningen, dichterbij u in de buurt. De eerste vriendenbijeenkomst van dit jaar vond plaats in Assen. De volgende is in Amersfoort. Komt u ook? U hoort interessante presentaties van artsen en verpleegkundigen van Expertisecentrum Euthanasie. Bestuurder Sonja Kersten informeert u over de ontwikkelingen bij

het expertisecentrum en nabestaanden van patiënten delen hun ervaring. Er is volop gelegenheid voor uw vragen. Kortom, een informatieve middag met waardevolle ontmoetingen. "Uitermate boeiend", schreef een bezoeker op het evaluatieformulier. "Voor herhaling vatbaar!" En "P.S. De lekkernijen bij de koffie waren heerlijk!"

Agenda 2024

Euthanasie bij dementie en ouderdomsaandoeningen

Vrijdag 24 mei
12:30 – 16:00 uur
Congrescentrum Orpheus
Churchillplein 1,
Apeldoorn

Woensdag 3 juli
12:30 – 16:00 uur
Planetarium
Kromwijkdreef 11,
Amsterdam
(Ook online te volgen)

Vrijdag 13 september
12:30 – 16:00 uur
BCN Eindhoven
Kennedyplein 204,
Eindhoven

Informatieve bijeenkomst over nalatenschappen

Vrijdag 11 oktober
12:45 – 15:00 uur
Omniversum
Stadhouderslaan 37,
Den Haag

Euthanasie bij psychisch lijden

Zaterdag 16 november
10:30 – 15:00 uur
Eenhoorn Amersfoort
Barchman Wuytierslaan 2,
Amersfoort
(Ook online te volgen)

U kunt zich inschrijven via expertisecentrum euthanasie.nl/vrienden, via de QR-code of telefonisch via de vriendenadministratie: 070 891 26 21. U ontvangt een bevestiging met het gedetailleerde programma.

Nieuwe samenstelling bestuur Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie

Er heeft een bestuurswisseling plaatsgevonden in verband met het aflopen van de termijn van de voorzitter. Het bestuur bestaat uit vijf leden en een adviseur. Van links naar rechts en van boven naar beneden: Trudy van den Berg (voorzitter); Marijke van Moll (secretaris); Hans de Haan (penningmeester); Riet van Tuil (plaatsvervangend penningmeester); Conny Lagerweij (bestuurslid) en Erik Sloot (adviseur).

Steun ons; word vriend.

Met uw hulp kunnen wij

- De continuïteit van euthanasiezorg garanderen
- Interne ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie ondersteunen
- (Huis)artsen begeleiden bij euthanasietrajecten
- Nascholing voor (huis)artsen aanbieden
- Wetenschappelijk onderzoek doen
- Voortdurend werken aan maximale zorgvuldigheid
- Kennis over euthanasie en levenseinde bij vrienden versterken

Als vriend ontvangt u uitnodigingen voor vriendenbijeenkomsten met actuele thema's. Ook krijgt u drie keer per jaar de nieuwsbrief *Vrienden voor het Leven* toegestuurd, met nieuws en informatie over de euthanasiezorg en ontwikkelingen bij Expertisecentrum Euthanasie.

Doneer via NL36 TRIO 0391 1048 45 t.n.v. Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie o.v.v. 'gift'. Elke bijdrage is van harte welkom.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie heeft een ANBI-status, waardoor uw donatie fiscaal aftrekbaar is en uw steun voor honderd procent ten goede komt aan Expertisecentrum Euthanasie.

Meer informatie over donaties, schenkingen, legaten en erfstellingen vindt u op onze website: expertisecentrum euthanasie.nl/vrienden.

Ook vriend worden? Schrijf u in via expertisecentrum euthanasie.nl/vriend-woorden. U kunt ook de QR-code gebruiken.

— Ingezonden —

Mijn vader heeft de afgelopen vrijdag de zo door hem gewenste euthanasie gekregen. Omdat hij dementerende was, kregen we van zijn behandelend arts in eerste instantie geen hoop voor zijn verzoek. Door onze volhardendheid heeft deze behandelaar zich uiteindelijk laten informeren door de deskundigen van Expertisecentrum Euthanasie. Dat was de grote doorbraak wat ons betreft, want daarmee begon de arts te accepteren dat er wel degelijk een kans van slagen was. Ik ben enorm dankbaar voor jullie bestaan.

Gwendolyn over het euthanasietraject van haar vader

Colofon

No. 16, voorjaar 2024

Vrienden voor het leven is een uitgave van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. De nieuwsbrief verschijnt drie keer per jaar (papier en digitaal). Donateurs ontvangen de nieuwsbrief gratis.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE)
Postbus 13480, 2501 EL Den Haag
070 891 26 21 (ma t/m vrij van 8.30 tot 17.00 uur)
vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl
expertisecentrum euthanasie.nl/vrienden

Redactie Elke Swart
Aan dit nummer werkten mee: Marloes Elings, Hans de Haan, Madeleine van Kampen, Marijke van Moll, Willeke Stadtman
Fotografie Martijn Beekman, Maartje Geels, Jurgen Huisjes, Ton Toemen,
Vormgeving Studio Het Mes
Drukwerk en verzending MEO
Copyright Teksten uit deze nieuwsbrief mogen uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie worden overgenomen.

